

ປະຫວັດທຶກຊ່ວຍໄວ້ຂອງຂໍ້ສັບສົນ - ບົດທຳອິດ

ເອເຊກຽນ ເລກທີ ໑

Jeff Pippenger

2026-08-10

ໃນຂໍ້ຄວາມຈາກ Testimonies, ເຫຼັ້ມທຳ, ຊຶ່ງພວກເຮົາໄດ້ພິຈາລະນາມາແລ້ວໃນຫຼາຍບົດຄວາມ; ພວກເຮົາໄດ້ຮັບແຈ້ງເຖິງນິມົດເລື່ອງພຣະວິຫານທຶກປະທານແກ່ Ezekiel, Isaiah ແລະ John:

“ບົດຮຽນເຫຼົ່ານີ້ໄວ້ເພື່ອປະໂຫຍດແກ່ພວກເຮົາ.
ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງຕັ້ງຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາໄວ້ໃນພຣະເຈົ້າ, ເພາະວ່າຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຮົາພຽງເລັກນ້ອຍນີ້
ມີເວລາໜຶ່ງທີ່ຈະທົດລອງຈິດວິນຍານຂອງມະນຸດ. ພຣະຄຣິດ, ເມື່ອປະທັບຢູ່ເທິງພູໜາກກອກ, ໄດ້ກ່າວທົບ
ທວນເຖິງການພິພາກສາອັນນຳຢ້ານກົວທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນກ່ອນການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະອົງ:
‘ພວກທ່ານຈະໄດ້ຍິນເຖິງສົງຄາມ ແລະ ຂ່າວລືເລື່ອງສົງຄາມ.’ ‘ຊາດໜຶ່ງຈະລຸກຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານອີກຊາດໜຶ່ງ,
ແລະ ອານາຈັກໜຶ່ງຕໍ່ຕ້ານອີກອານາຈັກໜຶ່ງ; ແລະ ຈະມີການອຶດຢາກ, ໂຮຄລະບາດ, ແລະ ແຜ່ນດິນໄຫວ,
ໃນຫຼາຍສະຖານທີ່. ສິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ເປັນພຽງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງຄວາມເສົ້າທຸກ.’
ໃນຂະນະທີ່ລຳພະຍາກອນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຮັບການສຳເລັດບາງສ່ວນໃນການທຳລາຍນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ,
ມັນມີການນຳໃຊ້ໂດຍກົງຫຼາຍກວ່າຕົວນັ້ນສຸດທ້າຍ.”

ວັນທີເກົ້າເດືອນອາບ

ຕີຊາ ບີອາຟ (Tisha B'Av), ຊຶ່ງໃນພາສາເຮັບເຣີໄທຍເຖິງ “ວັນທີເກົ້າຂອງເດືອນອາຟ,”
ແມ່ນວັນຂອງຊາວຢິວທີ່ຈະນຶກເຖິງການທຳລາຍທັງພຣະວິຫານທຳອິດໂດຍຊາວບາບີລອນໃນປີ 586 ກ່ອນ ຄ.ສ.
ແລະພຣະວິຫານທີສອງໂດຍຕີໂຕສໃນປີ ຄ.ສ. 70.

ການທຳລາຍທັງສອງຄັ້ງເກີດຂຶ້ນໃນວັນຕາມປະຕິທິນດຽວກັນ—ຄວັນທີ 9
ຂອງເດືອນອາຟຕາມປະຕິທິນເຮັບເຣີ (ຊຶ່ງໂດຍປົກກະຕິຈະຕົກຢູ່ໃນເດືອນກໍລະກົດ ຫຼື
ສົງຫາຕາມປະຕິທິນເກຣໂກຣຽນ). ເມື່ອຊົດສະເຕີໄວທໍ້ ນຳເອົາການທຳລາຍເຢຣູຊາເລັມໄປສອດຄ່ອງກັບ
“ເວລາທີ່ຈະທົດລອງຈິດວິນຍານຂອງມະນຸດ” ໃນວາລະສຸດທ້າຍ, ນາງກຳລັງຊີ້ໃຫ້ເຫັນການທຳລາຍສອງຄັ້ງ
ຊຶ່ງທັງສອງລ້ວນເປັນພາບປະກອບຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ກຳລັງຈະມາໃນໄມ້ຊ້ຳ.

ຂໍ້ສັບສົນໃນດານເືອນບົດທຳອິດເອັດເປັນຕົວແທນຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດນັ້ນ
ແລະສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ສັບສົນເອັດ. ໃນເອເຊກຽນ
ການທຳລາຍເຢຣູຊາເລັມຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອສະແດງເຖິງການແຍກອອກລະຫວ່າງພວກພົມມະຈາຣີຜູ້ມີປັນຍາ
ແລະພວກພົມມະຈາຣີໃໝ່ ໃນເວລາຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດ. ເອເຊກຽນເປັນເຊື່ອຢູ່ໃນບາບີລອນ
ເມື່ອທ່ານຖືກນຳພາໄປຍັງເຢຣູຊາເລັມຢ່າງອັດສະຈັນ
ເພື່ອເຫັນການແຍກອອກນັ້ນເອງໃນບົດທຳອິດເປດເຖິງສິບເອັດ.

ແລະເຫດການໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນປະຫວັດສາດ, ໃນເດືອນທີ່ໜຶ່ງ, ໃນວັນທີ 9 ຂອງເດືອນນັ້ນ,
ເມື່ອຂ້າງອ້ອມຢູ່ໃນເຮືອນຂອງຂ້າງອ້ອມ ແລະພວກຜູ້ເຖົ້າຂອງຢູດານຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂ້າງອ້ອມ,
ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາເໝືອນຂ້າງອ້ອມຢູ່ທຸກນັ້ນ. ແລ້ວຂ້າງອ້ອມໄດ້ເບິ່ງ, ແລະເບິ່ງແມ່,
ມີລັກສະນະໜຶ່ງເໝືອນຮູບຮ່າງແຫ່ງໄຟ: ຕັ້ງແຕ່ລັກສະນະແຫ່ງແອວຂອງພຣະອົງລົງໄປເບື້ອງລຸ່ມເປັນໄຟ;
ແລະຕັ້ງແຕ່ແອວຂອງພຣະອົງຂຶ້ນໄປເບື້ອງເທິງ ເປັນດັງລັກສະນະແຫ່ງຄວາມສ່ອງແຈ້ງ, ດັງສີອຳພັນ.
ແລະພຣະອົງໄດ້ຍິນຮູບຮ່າງຂອງພຣະຫັດອອກມາ ແລະຈັບຂ້າງອ້ອມໂດຍປອຍຜົມຂອງຫົວຂ້າງອ້ອມ;
ແລະພຣະວິນຍານໄດ້ຍົກຂ້າງອ້ອມຂຶ້ນລະຫວ່າງແຜ່ນດິນໂລກກັບຟ້າສະຫວັນ,

ແລະໄດ້ນຳຂ້າງນ້ອຍໄປໃນນິມິດຂອງພຣະເຈົ້າຍັງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ,
ເຖິງປະຕູແຫ່ງປະຕູຊັ້ນໃນທິທັດໜ້າໄປທາງທິດເໜືອ;
ບ່ອນຊຶ້ງເປັນທິດຖິງຂອງຮູບເຄົ້າລົບແຫ່ງຄວາມຫຼັກຫຼ່າງ ຊຶ້ງຍົວໃຫ້ເກີດຄວາມຫຼັກຫຼ່າງ. ເອເຊກຽນ 8:1–3.

ບົດທັງສີ່ ຕັ້ງແຕ່ບົດທີ໔ເປດເຖິງບົດທີສິບເອັດ ແມ່ນຄຳພັນລະນາເຖິງການແຍກອອກ, ແລະ ຊົດເຕີ້ໄວທໍ້,
ເມື່ອອະທິບາຍເຖິງ ເອເຊກຽນ 9 ນັ້ນ, ໄດ້ຊີ້ບອກບ່ອນແຕ່ວ່າ ມັນແມ່ນການປະທັບຕາອັນດຽວກັນກັບ
ພຣະນິມິດ ບົດທີ 7 ເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງລະບຸອີກດ້ວຍວ່າ ເຢຣູຊາເລັມ ເປັນຕົວແທນຂອງຄຣິດຕະຈັກ ເຊເວັນ-ເດ
ແອດເວັນຕິສ ລາໂອດເຊຍ ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ.

“ຈຳພວກຊົນທົບຮູ້ສຶກເສຍໃຈເນື່ອງດ້ວຍຄວາມຖອຍຖອຍທາງຜ່າຍວິນຍານຂອງຕົນເອງ ແລະ
ບໍ່ໄດ້ເກັບເນື່ອງດ້ວຍບາບຂອງຄົນອື່ນ ຈະຖືກປະໄວ້ໂດຍບໍ່ມີຕາປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າ.
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງມອບໝາຍແກ່ຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງພຣະອົງ ຄົນບັນດາຊາຍທຶຖືອາວຸດສັງຫານໄວ້ໃນມືວ່າ:
‘ພວກເຈົ້າຈົ່ງໄປຕາມເຂົ້າໄປທົວເມືອງ ແລະ ຟາດຟັນເສຍ; ຢ່າໃຫ້ຕາຂອງພວກເຈົ້າສົ່ງສານ ແລະ
ຢ່າໄດ້ມີຄວາມເມດຕາ: ຈົ່ງຂ້າໃຫ້ສິນຊາກ ທັງຄົນເຖົ້າ ແລະ ຄົນໜຸ່ມ ທັງຍິງສາວ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ແລະ
ຜູ້ຍິງ; ແຕ່ຢ່າເຂົ້າໃກ້ຜູ້ໃດທີ່ມີເຄື່ອງໝາຍຢູ່ເທິງຕົວ; ແລະ ຈົ່ງເລີ່ມທຶສະຖານບໍລິສຸດຂອງເຮົາ.’
ແລ້ວພວກເຂົາກໍ່ເລີ່ມທົບນິດາຜູ້ເຖົ້າແກ່ທຶຢູ່ຂ້າງໜ້າພຣະນິເວດ.”

“ຢູ່ທົນເຮົາເຫັນວ່າ ຄຣິດຈັກ—ພຣະວິຫານອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ—ເປັນສົງທຳອິດທຶຮູ້ສຶກເຖິງກາ
ນຕົວຊີງແຫ່ງພຣະພິໄລດຂອງພຣະເຈົ້າ. ບັນດາຊາຍຊະຣາ,
ຄືຜູ້ທຶພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານຄວາມສະຫວ່າງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແກ່ເຂົາ
ແລະເຄືອຍືນຢູ່ໃນຖານະເປັນຜູ້ພິກັກຮັກສາຜົນປະໂຫຍດຜ່າຍວິນຍານຂອງປະຊາຊົນ,
ໄດ້ທໍລະຍົດຕໍ່ຄວາມໄວ້ວາງໃຈທີ່ມີອຸບັດໃຫ້ແກ່ເຂົາ. ພວກເຂົາໄດ້ຖືຈຸດຍືນວ່າ
ເຮົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຄອຍຖ້າການອັດສະຈັນ
ແລະການສຳແດງພຣະອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງເດັ່ນຊັດເຊັນໃນວັນເວລາກ່ອນ.
ຍຸກສະໄໝໄດ້ປ່ຽນໄປແລ້ວ. ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ເລີ່ມກຳລັງໃຫ້ແກ່ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ,
ແລະພວກເຂົາກຳລັງວ່າ: ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ກະທຳຄວາມດີ ແລະພຣະອົງຈະບໍ່ກະທຳຄວາມຊົ່ວ.
ພຣະອົງມີພຣະເມດຕາເຫຼືອເກີນກວ່າຈະລົງໂທດປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງດ້ວຍການພິພາກສາ. ດັ່ງນັ້ນ
“ສັນຕິສຸກ ແລະຄວາມປອດໄພ” ຈຶ່ງເປັນສຽງຮ້ອງຂອງຄົນເຫຼົ່ານັ້ນ
ຜູ້ຊຶ້ງຈະບໍ່ຍົກສຽງຂອງຕົນຂຶ້ນອີກເລີຍດັ່ງສຽງແກດ ເພື່ອສຳແດງການລ່ວງລະເມີດຂອງປະຊາຊົນພຣະເຈົ້າ
ແລະບາບຂອງວົງວານຢາໂຄບ. ບັນດາໝາໃບເຫຼົ່ານີ້ ທົບຍ້ອມເຫຼົ້າ
ຄືຜູ້ທຶຈະຮູ້ສຶກເຖິງການແກ້ໄຂອັນອັນຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຖືກລ່ວງເກີນ. ທັງຊາຍ, ຍິງສາວ,
ແລະເດັກນ້ອຍນ້ອຍ ລ້ວນພາກັນພິນາດໄປພ້ອມກັນ.”

“ບັນດາສົງໜ້າກຽດຊັງທຶຄົນສັດຊຶທັງຫຼາຍໄດ້ຖອນຫາຍໃຈແລະຮ້ອງໂທດເນື່ອງດ້ວຍນັ້ນ
ລ້ວນແຕ່ເປັນສົງທຶສາຍຕາອັນຈຳກັດຂອງມະນຸດອາດຈະມອງເຫັນໄດ້ເທົ່ານັ້ນ;
ແຕ່ບາບທຶຮ້າຍແຮງຍິ່ງກວ່າຫຼາຍ, ຄືບາບທຶບຸກເຮົາຄວາມຫຼັກຫຼ່າງຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບໍລິສຸດແລະບໍລິບູນ,
ນັ້ນຫາໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍບໍ່. ພຣະອົງຊົງຄົ້ນຫາຈິດໃຈທັງປວງອັນຍິ່ງໃຫຍ່
ຊົງຮຸ້ນາບທຸກຢ່າງທຶຖືກກະທຳຢ່າງລັບງໂດຍບັນດາຜູ້ກະທຳຄວາມອະທຳ.
ຄົນເຫຼົ່ານີ້ກໍ່ຄ່ອຍຮູ້ສຶກປອດໄພໃນການຫຼອກລ່ວງຂອງຕົນ
ແລະເນື່ອງດ້ວຍຄວາມອິດກັນອັນຍາວນານຂອງພຣະອົງ ຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ຊົງເຫັນ,
ແລ້ວກໍ່ປະພຶດບານປະໜຶງວ່າພຣະອົງໄດ້ຊົງລະຖິ້ມແຜ່ນດິນໂລກໄປແລ້ວ.
ແຕ່ພຣະອົງຈະຊົງເປີດໂປງຄວາມໜ້າຊື່ໃຈຄົດຂອງເຂົາ ແລະຈະຊົງເປີດເຜີຍບາບເຫຼົ່ານັ້ນຕໍ່ໜ້າຄົນອື່ນ
ຊຶ້ງເຂົາໄດ້ລະມັດລະວັງຢ່າງຍິ່ງເພື່ອປົດບັງໄວ້.”

“ບໍ່ມີຄວາມເໝາະສົມວ່າໃນດ້ານຕ່າງແຫ່ງຊັ້ນ, ກຽດສັກ, ຫຼືມັນຢາຜ່າຍໂລກໃດໆ,
ບໍ່ມີຕ່າງແຫ່ງໃດໆໃນພາລະກິດອັນສັກສິດ, ທຶຈະຮັກສາມະນຸດໄວ້ໃຫ້ຍ້ອມສະລະຫຼັກການ

ເມື່ອພວກເຂົາຖືກປ່ອຍໃຫ້ຢູ່ກັບໃຈອັນຫຼອກລວງຂອງຕົນເອງ.

ບັນດາຜູ້ທີ່ເຄີຍຖືກເຫັນວ່າເປັນຄົນຄູ່ຄວນແລະຊອບທຳ ກັບບາກດີວ່າເປັນຫົວໃຈກໃນການກະບົດຫຼົງໄປ ແລະເປັນແບບຢ່າງໃນຄວາມເມືນເສຍ ແລະໃນການນຳພະກະລຸນາຂອງພຣະເຈົ້າໄປໃຊ້ຢ່າງຜິດ.

ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງອົດທົນຕໍ່ທາງດຳເນີນອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ,

ແລະໃນຄວາມພໍໃຈຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງຈັດການກັບພວກເຂົາໂດຍບໍ່ມີຄວາມເມດຕາ.”

“ພຣະອົງຊົງຖອນພຣະສະຖິດຢູ່ຂອງພຣະອົງອອກໄປຈາກຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບພຣະພອນແຫ່ງແສງສະຫວ່າງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະໄດ້ສຳຜັດອຳນາດແຫ່ງພຣະວັດຈະນະໃນການຮັບໃຊ້ຜູ້ອື່ນ ດ້ວຍພຣະໄທອັນບໍ່ຢາກ. ໃນຄັ້ງໜຶ່ງ ພວກເຂົາເຄີຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ອັນສັດຊື່ຂອງພຣະອົງ ໄດ້ຮັບຄວາມໂປດປານດ້ວຍພຣະສະຖິດຢູ່ ແລະການຊົງນຳຂອງພຣະອົງ; ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ຫັນໜ້າໄປຈາກພຣະອົງ

ແລະນຳພາຄົນອື່ນໃຫ້ເຂົ້າສູ່ຄວາມຜິດພາດ,

ເພາະສະນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງຕົກຢູ່ໃຕ້ຄວາມບໍ່ໂປດປານແຫ່ງສະຫວັນ.” Testimonies, volume 5, 211, 212.

ໜັງສືເອເຊກຽນທັງໝົດຖືກຈັດວາງໄວ້ພາຍໃນບໍລິບົດຂອງການທຳລາຍນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.

ໃນຄຳພະຍານຂອງເອເຊກຽນ ການລ້ອມເມືອງຂອງເນບູຊາດເນດຊາ ຊຶ່ງດຳເນີນຢູ່ເປັນເວລາໜຶ່ງປີເຄີຍ ຖືກລະບຸໄວ້ຢ່າງຈຳເພາະ, ແຕ່ “ການນຳໃຊ້ໂດຍກົງຫຼາຍກວ່າ” ຂອງຄຳເຕືອນຂອງພຣະເຢຊູໃນມັດທາຍບົດທີ 24 ແມ່ນຢູ່ໃນວັນເວລາສຸດທ້າຍ. ໃນເອເຊກຽນ ແນວຄວາມຈິງນັ້ນພົບໄດ້ໃນບົດທີ 24.

15 ມັງກອນ 588 ກ່ອນ ຄ.ສ.

ອີກຄັ້ງໜຶ່ງ ໃນປີທີເກົ້າ, ໃນເດືອນທີສິບ, ໃນວັນທີສິບຂອງເດືອນ,

ພຣະທັມຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງຂ້າພະເຈົ້າ ວ່າ, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງຂຽນຊື່ຂອງວັນນີ້ໄວ້, ຄວັນນີ້ເອງ: ກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນໄດ້ເຂົ້າຕໍ່ຕ້ານເຢຣູຊາເລັມໃນວັນນີ້ເອງ. ເອເຊກຽນ 24:1, 2.

ໃນວັນທີນີ້, ຊຶ່ງໄດ້ຮັບການສະຖາປະນາໄວ້ໂດຍພະຍານພຣະຄຳພີອື່ນໆ ດ້ວຍ,

ການລ້ອມເມືອງເປັນເວລາສິບແປດເດືອນໄດ້ລົ້ມຂຶ້ນ.

ພຣະທຳຂອງພຣະອົງຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ມາເຖິງເອເຊກຽນໃນວັນທີນັ້ນ ປະກອບດ້ວຍຄຳອຸປະມາຂອງເມືອງແຫ່ງເລວີດ ທີ່ຖືກພັນລະນາໂດຍໝັ້ນເດືອດ ຕາມດ້ວຍໄຟອັນໃຫຍ່.

ຄຳອຸປະມານັ້ນຢ່າງແຈ້ງແຈ້ງເປັນຕົວແທນແຫ່ງການພິພາກສາທີ່ມີຕົ້ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ,

ແລະໃນບົດດຽວກັນນັ້ນກໍມີຕົວເອກະຊົນວ່າ

ພັນລະຍາຂອງເອເຊກຽນຖືກນຳໄປສູ່ການພັກສະຫງົບໂດຍການໃຈມຕື່ຍາງກະທັນຫັນ

ເປັນໝາຍສຳຄັນວ່າການລ້ອມເມືອງທີ່ໃນທຸລະທຳລາຍພຣະວິຫານນັ້ນໄດ້ລົ້ມຂຶ້ນແລ້ວ.

ແລະພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຢໂຮວາໄດ້ມາເຖິງຂ້າພະເຈົ້າ ວ່າ, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ຈົ່ງເບິ່ງ,

ເຮົາຈະເອົາສິ່ງທີ່ຕາຂອງເຈົ້າບາຖະໜາອອກໄປຈາກເຈົ້າດ້ວຍການຕີພຽງຄາວດຽວ; ແຕ່ເຈົ້າຢ່າໄວ້ທຸກ

ຫຼືຮ້ອງໄຫ້ ແລະນຳຕາຂອງເຈົ້າຢ່າໃຫ້ໃຫຼລົງ. ຈົ່ງຫ້າມຕົນຈາກການຮ້ອງຄວນຄາງ, ຢ່າໄວ້ທຸກໃຫ້ຄົນຕາຍ,

ຈົ່ງພັນເຄື່ອງໂພກຫົວຂອງເຈົ້າໄວ້ທຸກຫົວ ແລະສວມເກີບໃສ່ຕົນຂອງເຈົ້າ ແລະຢ່າປົກຮົມສົບ

ແລະຢ່າກິນເຂົ້າຈີຂອງມະນຸດ. ດັ່ງນັ້ນ ໃນຕອນເຊົ້າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ້າວແກ່ປະຊາຊົນ;

ແລະໃນຕອນແລງເມຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ຕາຍ;

ແລະໃນຕອນເຊົ້າຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ກະທຳຕາມທີ່ໄດ້ຮັບບັນຊາ. ເອເຊກຽນ 24:15–18.

ແລ້ວປະຊາຊົນທີ່ຢູ່ອ້ອມເອເຊກຽນໄດ້ຖາມເຖິງຄວາມໝາຍຂອງຄຳອຸປະມາ

ແລະການຕາຍຂອງພັນລະຍາຂອງທ່ານ.

ແລະປະຊາຊົນໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ທ່ານຈະບອກພວກເຮົາບໍ່ວ່າ
ສົງເຫັນມີຄວາມໝາຍຢ່າງໃດສຳລັບພວກເຮົາ ທີ່ທ່ານກະທຳຢູ່ດັ່ງນີ້?
ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕອບພວກເຮົາວ່າ, ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງຂ້າພະເຈົ້າ ໂດຍກ່າວວ່າ,
ຈົ່ງກ່າວແກ່ວົງວານອີສະຣາເອນວ່າ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕັດດັງນີ້ວ່າ; ຈົ່ງເບິ່ງເຖິງ,
ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ສະຖານບໍລິສຸດຂອງເຮົາເປັນມົນທົນ, ຊຶ່ງເປັນສິ່ງລາສີແຕ່ງກຳລັງຂອງພວກເຈົ້າ,
ເປັນສົງບາຖະໜາຂອງດວງຕາພວກເຈົ້າ, ແລະເປັນສິ່ງທີ່ຈິດວິນຍານຂອງພວກເຈົ້າອາໄລອາວອນ;
ແລະບັນດາບຸດຊາຍແລະບຸດຍິງຂອງພວກເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ປະໄວ້ນັ້ນ ຈະລົ້ມລົງດ້ວຍຄົມດາບ.
ເອເຊກຽນ 24:19-21.

ໃນຂໍ້ຄວາມຕອນນີ້ ພັນລະຍາຂອງເອເຊກຽນ ແລະ ພະວິຫານ ລ້ວນຖືກລະບຸວ່າເປັນ
“ສົງບາຖະໜາແຫ່ງດວງຕາຂອງເຈົ້າ.” ນັກປະຫວັດສາດພຣະຄຳພີລະບຸວ່າ
ການປົດລ້ອມນັ້ນດຳເນີນຢູ່ເປັນເວລາສິບແປດເດືອນ, ໃນຂະນະທີ່ການປົດລ້ອມຂອງເຊສຕີອຸສ ແລະ ຕີຕຸສ
ກິນເວລາສິບ ຄືຕັ້ງແຕ່ປີ 66 ຈົນເຖິງປີ 70.
ຖ້ານັບເວລາຢ່າງລະອຽດໃກ້ຊິດຈາກການປົດລ້ອມຄັ້ງທຳອິດຂອງເຊສຕີອຸສຈົນເຖິງການທຳລາຍ
ກໍເປັນສາມປີເຄີຍ, ແຕ່ເມື່ອນຳໃຊ້ “ການນັບແບບຮວມ,”
ຊຶ່ງເປັນວິທີນັບທີ່ພົບວ່າຖືກໃຊ້ບ່ອນທີ່ສຸດໃນພຣະຄຳພີ, ກໍເປັນສິບປີ.
ການຮູ້ວ່າການນັບທັງສອງແບບນັ້ນໃຊ້ໄດ້ຖືກຕ້ອງ ຊ່ວຍໃຫ້ເຮົາເຫັນທັງສາມປີເຄີຍຈາກເຊສຕີອຸສເຖິງຕີຕຸສ
ແລະ ເຫັນທັງສິບປີດ້ວຍ.

ພວກເຮົາມີພະຍານສອງປະການກ່ຽວກັບກົດໝາຍວັນອາທິດຢູ່ໃນການທຳລາຍເຢຣູຊາເລັມທັງສອງຄັ້ງ, ແລະ ລາຍລະອຽດຂອງປະຫວັດທັງສອງນັ້ນຕ້ອງນຳໄປປະຍຸກຕາມກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາເຖິງໃນໄມ້ຊ້າ—ບ່ອນ
ທີ່ລາໂອດີເຊຍຖືກຄາຍອອກຈາກພຣະໂອດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງການລ້ອມຕົວຂອງເນບູຣາດເນັດຊາຖືກໝາຍໄວ້ດ້ວຍການຕາຍຂອງພັນລະຍາຂອງເອເຊກຽນ.
ເມື່ອນາງເສຍຊີວິດ, ເອເຊກຽນໄດ້ຮັບພຣະບັນຊາບໃຫ້ໄວ້ທຸກຢ່າງເປີດເຜີຍ,
ເພາະທ່ານເປັນໝາຍສຳຄັນຂອງພວກຢິວທີ່ຖືກນຳໄປສູ່ການເປັນເຊອຍ.

ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງໄລຍະເວລາສິບຈາກ ຄ.ສ. 66 ເຖິງ 70
ໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ໂດຍໝາຍສຳຄັນແຫ່ງສົງຄວາມຮ້າງເບົາ
ຊຶ່ງເປັນໝາຍສຳລັບຄຣິສຕະຊົນໃນເຢຣູຊາເລັມໃຫ້ຫລົບໜີ.

ເຫດສະນັ້ນ ເມື່ອພວກທ່ານຈະເຫັນສົງຄວາມຮ້າງເບົາທຶນກຳກຽດຊັງແຫ່ງຄວາມຮ້າງເບົາ
ຊຶ່ງດານເຮັດຜູ້ພະຍາກອນໄດ້ກ່າວໄວ້ ຕັ້ງຢູ່ໃນສະຖານບໍລິສຸດ (ຜູ້ໃດອ່ານກໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເຂົ້າໃຈ:) ເມື່ອນັ້ນ
ໃຫ້ບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນແຂວງຢູດາ ໜີໄປຢູ່ຕາມພູເຂົາ. ມັດທາຍ 24:15,16.

ການປົດລ້ອມສອງຄັ້ງທີ່ສອດຄ່ອງກັນຢ່າງແຈ້ງແຈ່ງ ແລະ ການປົດລ້ອມທັງສອງຄັ້ງຕ່າງກັນ “ໝາຍສຳຄັນ”
ຢູ່ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງການປົດລ້ອມນັ້ນ. ເມື່ອເອເຊກຽນອະທິບາຍວ່າ ການຕາຍຂອງພັນລະຍາຂອງທ່ານ ແລະ
ການບໍ່ໄວ້ທຸກຂອງທ່ານມີຄວາມໝາຍວ່າຢ່າງໃດ ທ່ານໄດ້ອະທິບາຍ ແລ້ວຈຶ່ງບັນທຶກໄວ້ວ່າ:

ດັ່ງນັ້ນ ເອເຊກຽນຈະເປັນໝາຍສຳຄັນແກ່ພວກເຈົ້າ; ຕາມທຸກສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ເຮັດ ພວກເຈົ້າກໍຈະເຮັດດ້ວຍ;
ແລະເມື່ອເຫດການນີ້ມາເຖິງ ພວກເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາຄືອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເອເຊກຽນ 24:24.

ໝາຍສຳຄັນແຫ່ງການຕາຍຂອງພັນລະຍາຂອງເອເຊກຽນ
ເປັນການຊີ້ບອກເຖິງການທຳລາຍນະຄອນເຢຣູຊາເລັມແລະພຣະວິຫານທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງໃນໄວງນີ້
ແລະເຖິງການເປັນຊະເລືອກໃນບາບໂລນທິຈະຕາມມາ. ໝາຍສຳຄັນແຫ່ງສົງຄວາມຮ້າງເບົາ
ຕາມທີ່ດານເຮັດຜູ້ພະຍາກອນໄດ້ກ່າວໄວ້ ເປັນຄຳຕອບໃຫ້ຫຼັບໜີຈາກການທຳລາຍ,
ແຕ່ການລ້ອມທັງສອງຄັ້ງລ້ວນມີໝາຍສຳຄັນຢູ່ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ.

ຈະມີການປົດລ້ອມແບບພະຍາກອນກ່ອນກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາເຖິງໃນບໍ່ຊ້ານີ້ ແລະ
ການຕາຍຂອງພັນລະຍາຂອງເອເຊກຽນເປັນສັນຍະລັກວ່າຄຣິສຕະຈັກເຊວັນທ໌ເດ ແອັດເວນຕິສ
ຜ່ານລາວໂອດໄກຍໄດ້ຖືກຂ້າມຜ່ານໄປໂດຍສິນເຊີງແລ້ວ;
ຂະນະທີ່ເອເຊກຽນເປັນສັນຍະລັກຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝືນສີຟ້າ ແລະ
ເປັນສັນຍະລັກຂອງທຸງສັນຍານທີ່ຖືກຂູ່ຂຶ້ນໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງການປົດລ້ອມ.
ເອເຊກຽນເປັນທຸງສັນຍານຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝືນສີຟ້າໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງການປົດລ້ອມບາບໂລນ ແລະ
ໝາຍສຳຄັນຂອງສິ່ງໜ້າກຽດທຶນຳມາຊົງຄວາມຮ້າງເບົາໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນກໍຄື "ໝາຍສຳຄັນ" ຂອງໂຣມ.
ໝາຍສຳຄັນອັນໜຶ່ງເວົ້າເຖິງຄຳເຕືອນພາຍໃນ ແລະ ອີກອັນໜຶ່ງເວົ້າເຖິງຄຳເຕືອນພາຍນອກ.
ແນ່ນອນວ່າໃນປີ 66 ໄດ້ມີຄຳເຕືອນແກ່ພວກຄຣິສຕຽນ, ແຕ່ໝາຍສຳຄັນແຫ່ງຄຳເຕືອນນັ້ນແມ່ນໂຣມ.
ໝາຍສຳຄັນໃນການທຳລາຍບາບໂລນແມ່ນພັນລະຍາຂອງເອເຊກຽນ.
ໂຣມແມ່ນພວກຊົນຊັ້ນທີ່ຮັບເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ ແລະ
ເອເຊກຽນເປັນໝາຍສຳຄັນຂອງຜູ້ທີ່ຮັບຕາປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າ.

ສອງໄລຍະເວລາແຫ່ງການສົ້ນສຸດ

ການລ້ອມຕີຄັ້ງທຳອິດດຳເນີນຢູ່ເປັນເວລາສິບແປດເດືອນ ແລະ ການລ້ອມຕີຄັ້ງທີສອງດຳເນີນຢູ່ເປັນເວລາສິບ.
ການລ້ອມຕີທັງສອງຄັ້ງນີ້ຕ່າງມີການສຳເລັດຢ່າງ "ໂດຍກົງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ" ໃນວັນສຸດທ້າຍ ແລະ
ການລ້ອມຕີທັງສອງຄັ້ງນັ້ນກ່ຽວພັນໂດຍກົງກັບຄຳພະຍາກອນເລື່ອງສາມຮ້ອຍເກົ້າສິບເອັດປີກັບສິບຫ້າວັນ
ທີ່ປາກົດຢູ່ໃນ ພຣະນິມິດ 9:15.

ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງຫ້າເດືອນໃນພຣະນິມິດ ບົດທີ 9 ຂໍ້ 10

ໄດ້ລວມເອົາປະຫວັດສາດໜຶ່ງທີ່ເປັນໝາຍກຳນົດຂອງຊ່ວງເວລາສາມສິບແປດປີ
ຊຶ່ງໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດໃນການປົດລ້ອມສິບປີ ອັນກ່ຽວໂຍງກັບເລກສາມສິບແປດ
ແລະໄດ້ຊີ້ບອກເຖິງການຜຸດຂຶ້ນຂອງອົດສະລາມ.

ການປົດລ້ອມສິບປີນັ້ນພົບຄູ່ທຽບຂອງມັນໃນປະຫວັດສາດທີ່ເລີ່ມຂຶ້ນເມື່ອ (ຫ້າເດືອນ) ໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບປີ
ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ແລະສາມຮ້ອຍເກົ້າສິບເອັດປີກັບສິບຫ້າມື້ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນ. ມັນໄດ້ເລີ່ມໃນວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1449
ແລະສິບຕົວມາ ອົດສະລາມໄດ້ນຳການປົດລ້ອມຫ້າສິບຫ້າມື້ມາຕ່ຳນະຄອນຄອນສະແຕນຕ໌ໃນເປັນ
ຊຶ່ງສິ້ນສຸດລົງໃນວັນທີ 29 ພຶດສະພາ 1453.

ເມື່ອຄຳພະຍາກອນກ່ຽວກັບເວລາທີ່ເລີ່ມຕົ້ນໃນວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1449 ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ
1844, ສິບີແຫ່ງຂະບວນການຂອງທູດສະຫວັນອົງທີ່ໜຶ່ງແລະອົງທີສອງ ຈາກ 1840 ຫາ 1844
ໄດ້ສອດຄ່ອງກັບການປົດລ້ອມສິບປີຈາກ 1333 ຫາ 1337, ແລະຍັງສອດຄ່ອງກັບຊ່ວງສິບປີຈາກ 1449 ຫາ 1453
ອີກດ້ວຍ. ພະຍານທັງສາມນັ້ນ ຊຶ່ງລວມແຕ່ເປັນສ່ວນໂດຍກົງຂອງເສັ້ນຄຳພະຍາກອນດຽວກັນ
ເປັນຕົວແທນຂອງຊ່ວງເວລາສິບປີໃຊ້ເປັນສັນຍາລັກ
ເມື່ອຂະບວນການຂອງທູດສະຫວັນອົງທີ່ໜຶ່ງແລະອົງທີສອງ ໃນຊ່ວງ 1840 ຫາ 1844
ຖືກຊ້ຳຄືນໃນປະຫວັດຂອງຂະບວນການຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ.
ພະຍານທັງສາມນັ້ນເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງການປົດລ້ອມສິບປີໃນປະຫວັດຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝືນສີຟ້າ.
ຊ່ວງເວລາສິບປີນັ້ນຍັງຖືກສະແດງໃຫ້ເຫັນໂດຍການປົດລ້ອມເຢຣູຊາເລັມໃນປີ 66 ແລະ 70.

ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງການລ້ອມເມືອງເປັນເວລາສິບປີໂດຍ Cestius ໃນປີ 66 ແລະຕໍ່ມາການສິ້ນສຸດໂດຍ Titus
ໃນປີ 70 ກໍໃຫ້ເກີດສັນຍາລັກອາລະຟາ ແລະສັນຍາລັກໂອເມກາແກ່ຊ່ວງເວລາສິບປີນັ້ນ.
ຊ່ວງເວລາດຽວກັນນັ້ນຍັງຖືກນຳສະເໜີເປັນສາມປີເຄື່ອງອີກດ້ວຍ, ຊຶ່ງໃນທາງກັບກັນກໍສອດຄ່ອງກັບສາມປີເຄື່ອງ
ແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ໂຣມັນແຫ່ງສັນຕະປາປາໄດ້ຢຽບຢຳສະຖານບໍລິສຸດ.

ແຕ່ລາວຊົນນອກຊຶ້ງຢູ່ນອກພຣະວິຫານນັ້ນ ຈົງປະໄວ້ ແລະຢ່າວັດມັນເລີຍ;
ເພາະວ່າມັນຖືກມອບໃຫ້ແກ່ຄົນຕ່າງຊາດແລ້ວ:
ແລະເຂົາທັງຫຼາຍຈະຢຽບຢູ່ນະຄອນບໍລິສຸດນັ້ນເປັນເວລາສິບສອງເດືອນ.
ແລະເຮົາຈະປະທານອຳນາດແກ່ພະຍານສອງຄົນຂອງເຮົາ,
ແລະເຂົາຈະພະຍາກອນເປັນເວລາໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບວັນ, ນຸ່ງຫົ່ມຜ້າກະສອບ. ພຣະນິມົດ 11: 2, 3.

ແລະພວກເຂົາຈະລົ້ມຕາຍດ້ວຍຄົມດາບ ແລະຈະຖືກນຳໄປເປັນເຊື້ອໃນທຳມະກາງບັນດາປະຊາຊາດທັງປວງ;
ແລະນະຄອນເຢຣຸຊາເລັມຈະຖືກຢຽບຢູ່ໂດຍຄົນຕ່າງຊາດ
ຈົນກວ່າເວລາຂອງຄົນຕ່າງຊາດຈະສຳເລັດຄົບຖ້ວນ. ລູກາ 21:24.

ເປັນສົງຄາມເປັນທີ່ຈະສັງເກດວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງນຳໃຊ້ທັງການນັບແບບ "inclusive" ແລະ "exclusive"
ກັບຊ່ວງເວລາທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍສັນຍາລັກອັນຟາຂອງ Cestius ໄປຈົນເຖິງສັນຍາລັກໂອເມກາຂອງ
Titus. ສິ່ງນີ້ຊີ້ວ່າ ການນຳໃຊ້ເວລາສອງແບບຖືກເປັນຕົວແທນຢູ່ໃນປະຫວັດສາດດຽວ.
ພວກເຮົາໄດ້ພິຈາລະນາຫຼັກການຕາມພຣະຄຳພີຂັ້ນແລ້ວ ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ພິຈາລະນາ
(ໃນຫຼາຍບົດຄວາມກ່ອນໜ້ານີ້) ຊ່ວງເວລາລະຫວ່າງການສະເດັດໄປຍັງມຸຍາມ Caesarea-Philippi (Panium)
ຂອງພຣະເຢຊູ ແລະການສະເດັດໄປຍັງພູແຫ່ງການປ່ຽນຮູບຂອງພຣະອົງ.
ຜູ້ຂຽນພຣະຄຳພີສອງທ່ານບັນທຶກໄວ້ວ່າເປັນຫົກມື້ ແລະອີກຜູ້ໜຶ່ງວ່າເປັນແປດມື້.

ແລະຫຼັງຈາກຫົກມື້ ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງນຳເປີຕາ, ຢາໂກໂບ, ແລະໂຢຮັນນານຮັ່ງຊາຍຂອງລາວ
ຂຶ້ນໄປເທິງພູສູງໂດດຕ່າງຫາກ. ມັດທາຍ 17:1

ແລະພາຍຫຼັງຫົກມື້ ພຣະເຢຊູໄດ້ນຳເປີຕາ, ຢາໂກໂບ, ແລະໂຢຮັນໄປກັບພຣະອົງ
ແລະພາພວກເຂົາຂຶ້ນໄປເທິງພູສູງແຫ່ງໜຶ່ງ ໂດຍຢູ່ຕ່າງຫາກຕາມລຳພັງ:
ແລະພຣະອົງກໍປ່ຽນພຣະສະພາບຕ່ຳໜ້າພວກເຂົາ. ມາຕະໂກ 9:2.

ແລະເຫດການໄດ້ບັງເກດຂຶ້ນ ປະມານແປດມື້ຫຼັງຈາກຖ້ອຍຄຳເຫຼົ້າ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳເປີຕາ ແລະ ໂຢຮັນ
ແລະ ຢາໂກໂບ ຂຶ້ນໄປເທິງພູເພື່ອອະທິຖານ. ລູກາ 9:28.

ການທຳລາຍນະຄອນເຢຣຸຊາເລັມມີການປະຍຸກໃຊ້ທີ່ "ໂດຍກົງຫຼາຍຂຶ້ນ" ຕໍ່ວັນສຸດທ້າຍ,
ແລະການທຳລາຍນັ້ນແມ່ນພະຍານສອງປະການທີ່ຖືກແທນໂດຍບາບໂລນແລະໂຣມ.
ພະຍານທັງສອງສອດຄ່ອງກັນ ແຕ່ໃຫ້ລັກສະນະຝ່າຍຄຳພະຍາກອນທີ່ແຕກຕ່າງກັນແລະຈຳເປັນ
ເພື່ອຂະຫຍາຍຄວາມຈິງໃຫ້ເດັ່ນຊັດຂຶ້ນ. ການບົດລ້ອມໂດຍໂຣມ (66 ຫາ 70) ມີເວລາສິບ
ຊົງຍັງເປັນຕົວແທນຂອງສາມປີເຄື່ອງອີກດ້ວຍ.
ສາມປີເຄື່ອງນັ້ນເຊື່ອມໂຍງກັບການຢຽບຢູ່ສະຖານບໍລິສຸດແລະພົບບໍລິວານ
ອັນຖືກກະທຳໂດຍທັງລັດທິນອກຮົດແລະລັດທິສັນຕະປາບາ.
ການຢຽບຢູ່ໂດຍລັດທິສັນຕະປາບາໄດ້ດຳເນີນໄປເປັນເວລາສາມປີເຄື່ອງເຊິ່ງເປັນສັນຍາລັກ
ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກແບບຢ່າງໄວໂດຍສາມປີເຄື່ອງຕາມຕົວອັກສອນໃນການບົດລ້ອມໂດຍໂຣມ.

ການລ້ອມເມືອງເປັນເວລາສິບນັ້ນ ຍັງເຊື່ອມໂຍງກັບຊ່ວງເວລາສິບທີ່ສຳພັນກັບເສັ້ນຄຳພະຍາກອນ
ຊຶ່ງລະບຸການຖືກຍົກຂຶ້ນຂອງອິດສະລາມ ແລະຕໍ່ຈາກນັ້ນ
ການຖືກຍົກຂຶ້ນຂອງຂະບວນການແຫ່ງທຸດສະຫວັນອົງທຶນ ແລະອົງທຶນສອງ ແລະຈາກນັ້ນອົງທຶນສາມ. Cestius
ຫາ Titus ຕັດກັນກັບວົງລໍຂອງໂຣມຂອງສັນຕະປາບາ ແລະກັບວົງລໍຂອງອິດສະລາມດ້ວຍ. ວົງລໍຂອງໂຣມ
ແລະສາມປີເຄື່ອງຂອງ Cestius ແລະ Titus ຕັດກັນກັບສາມປີເຄື່ອງໃນເຊິ່ງສັນຍາລັກຂອງໂຣມສັນຕະປາບາ
ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຊີ້ບອກເຖິງສອງອົງປະກອບຄືໂຣມນອກຮົດ ແລະໂຣມສັນຕະປາບາ.
ວົງລໍຂອງອິດສະລາມຖືກເຊື່ອມໂຍງໂດຍປະຫວັດສາດດຽວກັນ ເມື່ອເຂົາໃຈວ່າເປັນສິບ,
ແຕ່ກໍເຊັ່ນດຽວກັບວົງລໍຂອງໂຣມໃນປະຫວັດສາດນັ້ນ, ອິດສະລາມກໍສຳພັນກັບອຳນາດທຶນສອງໜຶ່ງ

ທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ວົງລໍຂອງອິດສະລາມ—ສິ່ງນັ້ນຄື Adventism.

ຊ່ວງເວລາສາມປີໃຫຍ່ເປັນຕົວແທນຂອງໂຮມໃນທັງສອງຂັ້ນຂອງມັນ, ແລະຊ່ວງເວລາສິບປີເປັນຕົວແທນຂອງອິດສະລາມ ແລະ Adventism. ໂຮມນອກຮີດ ແລະໂຮມສັນຕະປາປາ ບໍ່ສາມາດຖືກແຍກອອກຈາກກັນໃນຄຳພະຍາກອນໄດ້ ແລະອິດສະລາມກັບ Adventism ກໍ່ບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກກັນໄດ້ຊັ້ນກັນ.

ສິ່ງນຶ່ງກຮ້ອງໃນທາງຄຳພະຍາກອນວ່າ ເມື່ອພວກເຮົາພິຈາລະນາການລ້ອມບາບໃໝ່ ຈະຕ້ອງເຫັນຄວາມເຂົ້າໃຈເລື່ອງເວລາສອງປະການໃນພາບປະກອບຂອງການລ້ອມເປັນເວລາສິບແປດເດືອນ. ການແທນຄຳເວລາສອງປະການໃນການລ້ອມທີ່ໂຮມນຳມານັ້ນ ໃນທາງຄຳພະຍາກອນຍ່ອມຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການ ແທນຄຳເວລາສອງປະການເຊັ່ນດຽວກັນໃນການລ້ອມທີ່ເບນບູກາດເນັດຊານຳມາ.

ການລ້ອມຂອງເບນບູກາດເນັດຊາທີ່ກິນເວລາສິບແປດເດືອນນັ້ນ

ຍັງອາດເຂົ້າໃຈໄດ້ວ່າເປັນສັນຍາລັກຂອງໜັງປີໃຫຍ່. ສິບແປດເດືອນຄືໜັງປີໃຫຍ່, ແລະ

ໜັງເຄິງນັ້ນສາມາດສະແດງເປັນ 1.5 ປີ. ການລ້ອມຂອງເບນບູກາດເນັດຊາເປັນທັງສິບແປດເດືອນ ແລະ ໜັງຈຸດຫ້ (1.5) ປີ.

ສິບແປດເດືອນນັ້ນຊື່ໄປຫາອຳນາດທີ່ຈະຢຽບຍ່າຍຢູ່ຊາເລັມ ແລະ 1.5 ປີນັ້ນຊື່ໄປຫາອິດສະລາມ.

ວົງລໍແຫ່ງການນັບຄຳນວນເຊິ່ງລະບຸສິບແປດເດືອນ ກໍ່ລະບຸບາບໃໝ່ ແລະ

ວົງລໍແຫ່ງການນັບຄຳນວນອີກອັນໜຶ່ງ ກໍ່ລະບຸອິດສະລາມ. ພວກເຮົາຍັງບໍ່ທັນໄດ້ນຳສະເໜີຄຳອະທິບາຍວ່າ

ພວກເຮົາໄດ້ຂໍສະໜູນເຖິງການນຳ 1.5 ປີໃຫ້ໃຊ້ເຊື້ອມໂຍງກັບອິດສະລາມໄດ້ແນວໃດ, ແຕ່ຄວນສັງເກດວ່າ

ການນັບຄຳນວນເວລາສອງຢ່າງໃນການທຳລາຍທີ່ໂຮມໄດ້ນຳມານັ້ນ

ເຊື້ອມໂຍງກັບວົງລໍແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງໂຮມ, (ທັງແບບນອກສາສະໜາ ແລະ ແບບສັນຕະປາປາ), ແລະ

ການນັບຄຳນວນອີກຢ່າງໜຶ່ງເຊື້ອມໂຍງກັບວົງລໍແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງອິດສະລາມ.

ລັກສະນະເຫຼົ່ານີ້ບາກົດຢູ່ທັງໃນການທຳລາຍຢູ່ຊາເລັມແບບອາລະຟາ ແລະ ໂອເມກາ.

ການປັດລ້ອມຢູ່ຊາເລັມເປັນເວລາສິບດ້ວຍ Cestius ແລະ Titus

ເປັນຕົວແທນຂອງຈຸດສິ້ນສຸດແຫ່ງເສັ້ນຄຳພະຍາກອນສາຍໜຶ່ງ ທີ່ໄດ້ລົ້ມຕົ້ນດ້ວຍໄລຍະເວລາສາມສິບແປດປີ

ຊຶ່ງສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍການປັດລ້ອມສິບປີ ອັນເປັນສັນຍາລັກເຖິງການຍົກຂຶ້ນຂອງອິດສະລາມ, ແລະໄລຍະສິບສຸດທ້າຍໃນ

ເສັ້ນດຽວກັນນັ້ນກໍ່ເປັນຕົວແທນຂອງການຍົກຂຶ້ນແຫ່ງທຸກໆສິ່ງຂອງໜັງຮ້ອຍສິບສິບສີ່.

ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ກ່າວເຖິງເລື່ອງເຫຼົ່ານີ້ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.